

KAPITEL 11

Spejlet

JESPER RIEL

JORIME

„Åh, endelig, du er vågen!“

En mand i lang, skriggul kutte gik begejstrede cirkler rundt om sig selv. Da han stoppede op, bemærkede Jorime hans hår. Det var gråt og tyndt og bevægede sig sløvt til alle sider, som om de var under vand.

Hun holdt vejret af frygt for at lungerne skulle blive fyldt.

Manden havde en spids næse, og den blev kun mere spids, da han slog ud i en hysterisk latter. „Hvad er det, du foretager dig, Jorime?“

Hun tog en prøvende mundfuld luft. Hendes lunger blev ikke fyldt med andet end den varme og tunge luft, der var i rummet.

Selvfølge var de ikke under vand. Det ville hun da have mærket, ville hun ikke? Men hvad var der galt med mandens hår? Og hvor var de? Hun rømmede sig. „Kender vi hinanden?“

Han lagde armene over kors og så direkte fornærmet ud. „Det havde jeg ikke troet om dig. Føj! Uha, så ved man, hvor man har folk. Kender vi hinanden?“ Det sidste sagde han i et hånende toneleje.

„Undskyld.“ Jorime gnubbede sig i tindingerne. Der kom blå støv på hendes fingerspidser. En følelse af genkendelighed. Som en drøm hun lige havde haft, men slet ikke kunne huske noget fra.

Manden stoppede med at se fornærmet ud. Han gik i knæ og gjorde store øjne. „Åååh, du er ikke helt klar til at give slip.“ Han smålo og smilede. „Så er det da klart, du ikke husker mig.“

Han lo igen og begyndte at danse rundt i rummet. Så nynnede han et eller andet. En melodi som Jorime havde hørt før. Ansigter begyndte at dukke op i hendes sind. Følelsen af svigt.

„Te?“ spurgte den dansende mand og svævede hen til et lille bord, der stod under et stort, rundt spejl.

„Ja tak,“ hørte Jorime sig selv sige.

Hun så rundt i rummet. Der var ikke andet end spejlet, bordet og den stol, hun selv sad på. Væggene og gulvet var af mørkerødt træ.

Den kutteklædte mand kom nynnende hen og rakte hende den dampende drik i en stor mørkegrøn kop. Han gik tilbage for at skænke en kop til sig selv.

Jorimes hoved føltes underligt. Som om hun for lidt siden havde haft et klart billede, der nu var blevet til et puslespil med opgivende mange brikker.

„Undskyld igen, men hvem er du?“ spurgte hun og var næsten fristet til at spørge, om han ikke også kunne genopfriske hukommelsen om hvem hun selv var.

Manden stoppede med at hælde te. Underligt nok stoppede hans hår også et kort øjeblik med at bevæge sig i sine diffuse bølger. Han så langsomt over på hende og smilede nu et smil så bredt, at Jorime fik ondt i kinderne.

„Hvem tror du, jeg er?“ spurgte han.

Jorime så ned på teen og prøvede at koncentrere sig. Det var svært at samle tankerne. Det var svært at huske. „Du er ... en gammel, dansende tosse i gult tøj.“

Manden kom med et langt skrig, før det gik over i knækkende latter. Jorime var lige ved at spilde. Hun valgte at tage en tår, imens han grinte af.

„Nok sjov.“ Hans ansigt faldt i dybe folder. „Du lovede mig noget, inden jeg gav dig et nyt spejl.“

„Hvad lovede jeg dig? Og hvad mener du med nyt spejl?“ Hun satte en finger op for sin venstre tinding og begyndte at massere den rundt.

„Du sagde, at hvis du kom tilbage før tid, måtte jeg få resten af dit liv.“

„Før tid ... hvad mener du?“

„Jorime, det pulver slog dig næsten ihjel, men se lige spejlet.“

Nu rejste Jorime sig langsomt. Hvad var der med det spejl? Da hun kom nærmere, begyndte det at bølge underligt. Som når nogen laver ringe i vandet. Det afspejlede ikke længere det rum, de var i.

Hun så lyng. Masser af lyng. I midten lå en person. Hun genkendte hænderne som hendes egne. Det var hende. Hvorfor var hun der?

Så begyndte minderne langsomt at komme tilbage. Flere brikker blev sammenhængende. Hun trak vejret i små korte stød.

Athma.

Aconitum.

Blåt støv.

Død.

Var dette dødsriget? Et lille trængt rum uden døre eller vinduer. Var hun bundet til evige pinsler sammen med denne ... dæmon?

Det havde hun slet ikke tid til.

Rent instinktivt greb hun ud efter sin økse. Den var væk. Hun opdagede, at hun havde samme skriggule kutte på som den tossede mand.

„Du lovede, lovede, LOVEDE!“ Den fremmede bankede sine knyttede næver ned i bordet.

„Jeg er bange for, at det ikke kan blive lige nu,“ sagde Jorime og knugede om sin tekop, så porcelænet begyndte at knage. „Jeg er nødt til at vende tilbage. Jeg er ikke færdig ...“

„Åååh, og det var du heller ikke sidste gang. Men ved du hvad? Der var dit spejl ubrugeligt.“ Han lagde en hånd på sin brystkasse. „Vi slog en handel af. Du fik et nyt spejl, men hvis du igen skulle befinde dig her, uden dit spejl var knust, måtte jeg få det. Dét var vores aftale. Og. Du. Lovede.“ Mandens øjne var store og ophidsede. Så lo han manisk igen og begyndte at knække sine fingre.

„Jeg tillader det ikke!“ råbte Jorime. Hun kastede sin te efter ham.

Da den var lige ved at ramme ham, rakte manden en arm ud i luften. Koppen, samt dens flydende indhold, stoppede midt i luften. „Du tillader det ikke?“ efterabede han. „Mit kære barn, hvilken magt tror du, at du besidder her?“ Han drejede hånden en smule, og teen fra koppen begyndte at bevæge sig i samme slags bølger som hans hår.

Jorime skælvede.

Manden gjorde endnu en håndbevægelse, og den svævende masse fløj direkte i ansigtet på Jorime, der kun med nød og næppe nåede at lukke øjnene. Smerten var intens. Før hun kunne få hænderne op til hovedet, blev hun tacklet af noget bagfra.

Det var stolen. Hun sad der igen, som om hun aldrig havde rejst sig.

Denne gang kunne hun ikke rejse sig. Hendes krop reagerede ikke. Hun så på manden, der havde knuget sin fremstrakte hånd.

„Bliv siddende, Jorime. Når jeg tager dit spejl, kan du alligevel ikke gøre andet end at se på.“

„Slip mig!“ råbte hun. Underkroppen var urokkelig. Det eneste, hun stadig kunne mærke, var den skoldende smerte i ansigtet.

Med sin anden hånd pegede den gale mand på Jorimes spejl. Ikke bare hendes spejl, hendes liv. Manden mumlede noget. Et sprog hun aldrig havde hørt.

Så begyndte spejlet at lave ringe igen. Ringene blev til små bølger. Nogle af dem skulpede helt ned på gulvet og ramte Jorimes tær.

„Nyd dit ophold i skærsilden,“ sagde manden.

Han bukkede. Idet hans hånd ikke længere var strakt ud mod hende, fik Jorime følelsen tilbage i kroppen.

Hun fløj instinktivt op imod ham, men blev skubbet væk af en kraftig vandstråle fra spejlet. Hun hvirvlede forvirret rundt, da hele rummet blev oversvømmet af det heftige vand.

Da hendes krop faldt til ro, forsøgte hun at orientere sig. Hun holdt vejret, imens hun kiggede efter manden. Han var på vej ind i hendes spejl.

Et „Nej!“ forlod hendes læber i en stor boble, og så svømmede hun hen imod ham.

Jorime fik fat om mandens ækle, bare fod og trak til. Han var stærk. Urokkelig. Hun hev og baskede med alle sine lemmer for at trække ham ud af sit spejl.

Så begyndte et rungende brøl at fylde det oversvømmede rum.

Da hun så direkte på foden igen, var hun lige ved at give slip. En mund med sylespidse hugtænder havde åbnet sig i hans sål.

„Giv slip, Jorime,“ hvæsedde et ekko.

„NEJ!“ forsøgte hun at råbe, men nu begyndte det at sortne for hendes øjne. Hun havde brug for luft.

En tunge skød ud fra sålemunden og stak hende i håndryggen.

Jorime skreg. Tungen havde spiddet sig helt igennem hendes hånd.

Blodet gik i et med det røde træværk.

„Giv nu bare slip ...“ lød mandens stemme. Den var helt overbærende nu.

Jorime ville skride igen, men havde ikke kræfterne til det.

Alt blev sort.

* * *

Pelle Gedtek

„Hun vågner!“

Athma og Massel sad på hug over for Jorime, der sløvt blinkede med øjnene og smaskede.

„Jeg sagde det jo,“ udbrød Athma. „Der var ingen grund til bekymring. Jorime skulle nok klare den.“

De så begge en smule utrygge ud, da Jorime bare stirrede på dem med overanstrengte smilehuller.

„Jeg går ud fra, at du er vred på mig,“ konstaterede Athma. „Men jeg gjorde det for din skyld. For at give dig en chance for at finde din far. Så ... så du ham?“

Jorime, der stadig smilede, rystede på hovedet. „Jeg så intet. Kun mørke.“

Massel sukkede irriteret. „Så havde du jo slet ikke behøvet at udsætte hende for det.“

Athma blev ved med at se på Jorime. „Er du sikker? Ingenting?“

„Måske husker jeg det bare ikke.“ Jorime strakte sig i det bløde lyng og gabte veltilfreds.

„Hvordan har du det?“ spurgte Massel. „Er du sløj?“

Jorime rejste sig op og strakte mere ud. „Jeg har aldrig haft det bedre.“ Så begyndte hun at danse rundt omkring Athma og Massel, imens hun nynnede en velkendt melodi.

„Athma,“ hviskede Massel lavmælt. „Hvorfor bevæger Jorimes hår sig så underligt?“

Spejlet er 11. kapitel i Den Fantastiske Skrivestafet

Skrevet af: Jesper Riel

Illustration: Pelle Gedtek

Redaktør: Simon Zander Skovgaard

Assisterende redaktør: Nicoline Kjærsgaard Møller

En del af Dansk Fantasy